

i § 11. Det samme gælder, hvis myndighederne tilkendegiver, at de agter at fremsætte begæring om udlevering for en sådan handling.“

6. § 17 affattes således:

„§ 17. Tilladelse efter § 6 kan kun meddeles, såfremt udlevering for den pågældende handling kunne have fundet sted til vedkommende land. Bestemmelsen i § 10 finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 2. Begæring om tilladelse efter § 6 skal indeholde oplysning om tid og sted for den strafbare handling, dennes beskaffenhed og de anvendelige straffebestemmelser.

I begæringen skal endvidere være angivet, om den udleverede ønsker lovligheden af en eventuel tilladelse prøvet ved domstolene i overensstemmelse med § 10.“

§ 2.

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden bestemmes af justitsministeren. Loven kan sættes i kraft alene i forhold til et eller nogle af de i § 1 i lov nr. 27 af 3. februar 1960 nævnte lande.

Stk. 2. Loven har gyldighed for Færøerne og Grønland med de afvigelser, der følger af de for Færøerne og Grønland gældende særlige retsplejelove.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger.

Lovforslaget tilsigter en forenklet behandling af visse udleveringssager, idet der med visse undtagelser åbnes adgang til i det land, hvortil udlevering er sket, at drage den udleverede til ansvar for tidligere begåede forhold. Efter gældende ret kræves der som hovedregel tilladelse fra justitsministeren i det land, hvorfra udlevering er sket. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 1.

Endvidere foreslås nogle mindre ændringer, der vil medføre større overensstemmelse mellem den nordiske udleveringslov og den almindelige udleveringslov (lov nr. 249 af 9. juni 1967).

De foreslåede ændringer er resultatet af nordiske forhandlinger, som i de senere år har været ført på grundlag af de indvundne erfaringer fra administrationen af de ensartede nordiske udleveringslove, og tilsvarende forslag vil blive fremsat i de andre nordiske lande.

I forbindelse med lovforslagets udarbejdelse er der indhentet udtalelser fra præsidenten for Københavns Byret, den danske dommerforening, rigsadvokaten, rigspolitichefen, politidirektøren i København, foreningen af politimestre i Danmark, foreningen af politiassessorer og politifuldmægtige i Danmark og direktoratet for fængselsvæsenet (nu direktoratet for kriminalforsorgen).

Gennemførelsen af lovforslaget vil ikke medføre udgifter eller administrative konsekvenser for det offentlige.

I bilag 1 til lovforslaget er den gældende nordiske udleveringslov og ændringerne heri optaget som paralleltekster.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.

Til § 1.

Til nr. 1.

Efter gældende lovs § 6, stk. 1, kan udlevering kun ske på følgende vilkår:

- „1) Den udleverede må ikke drages til ansvar for nogen anden før udleveringen begået strafbar handling end den, han er udleveret for, medmindre
- justitsministeriet tillader det i medfør af § 17,
 - han selv i et retsmøde meddeler samtykke dertil,
 - han, uanset at han i en måned uhindret har kunnet forlade det land, til hvilket han er udleveret, har undladt dette, eller
 - han efter at have forladt landet frivilligt er vendt tilbage.

2) Den udleverede må ikke uden justitsministeriets tilladelse udleveres videre til et tredjeland for nogen før udleveringen begået strafbar handling.“

Ifølge § 17 kan de nævnte tilladelser kun meddeles, såfremt udleveringen for den pågældende handling kunne have fundet sted.

Betingelserne for udlevering findes især i lovens §§ 2-5, hvortil henvises. Som det fremgår heraf, gælder der særlige begrænsninger: 1) når den udleverede er dansk statsborger, 2) når det ældre forhold, for hvilket den udleverede ønskes draget til ansvar, er en politisk lovovertrædelse og 3) når den udleverede her i landet er dømt eller frifundet for forholdet, eller tiltale er frafaldet for forholdet.

Efter § 3, stk. 3, kan udlevering for flere strafbare forhold finde sted, selv om betingelserne kun er opfyldt med hensyn til et af forholdene.